

သောင်းစေ့

စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ

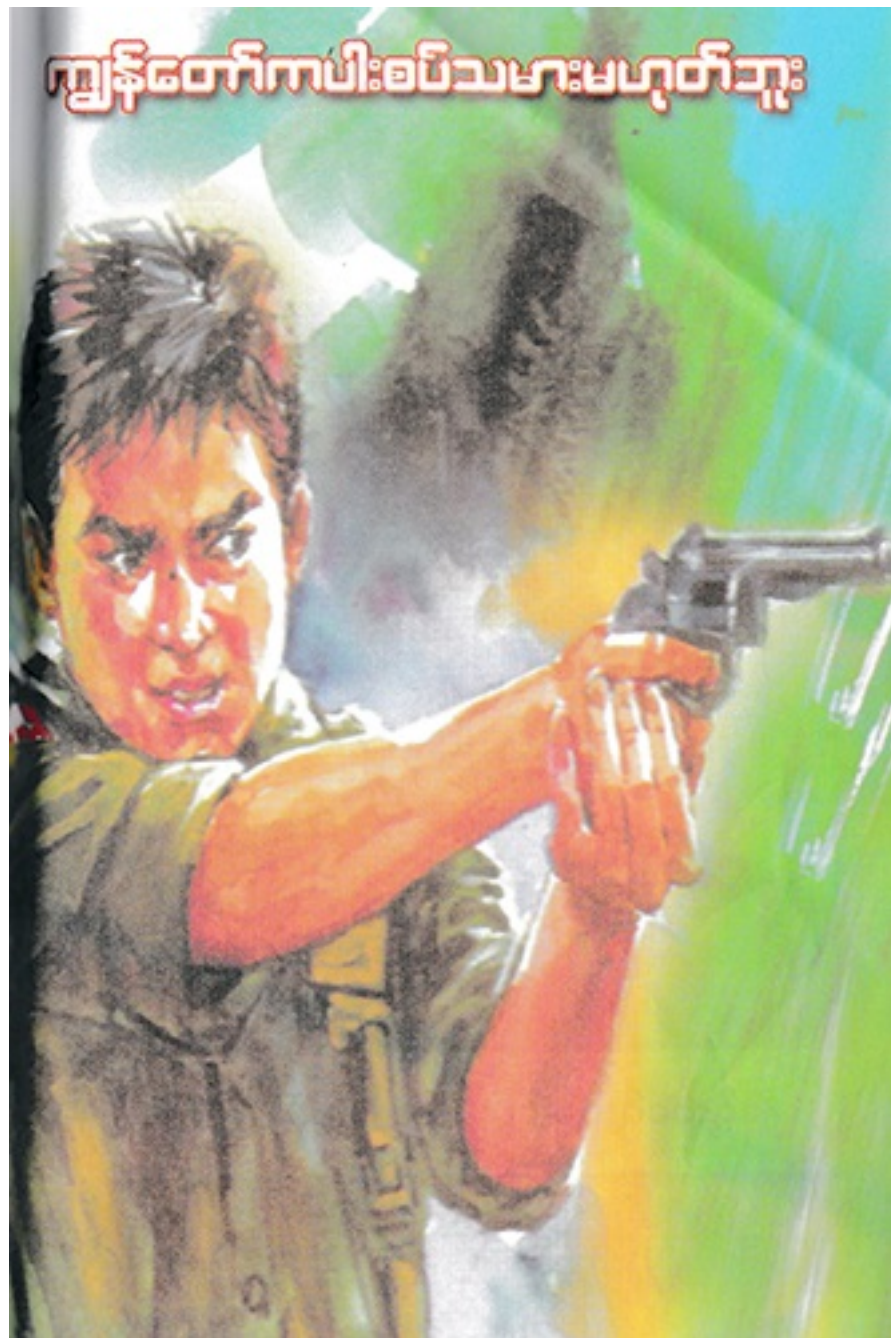
အမှတ်
(၁)

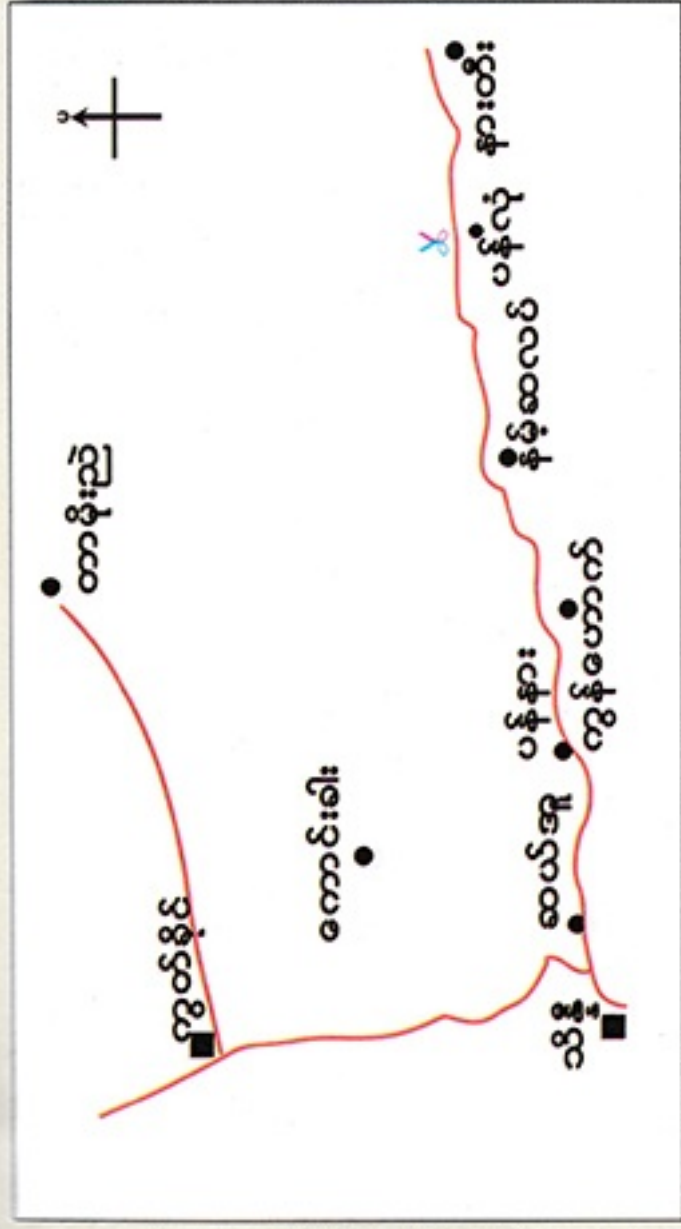
သောင်းဝေဦး

ကျွန်တော်ကပါးစပ်သမားမဟုတ်ဘူး

ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး သူရ ကျော်ကျော်ချို

ဝိလ်ဖျူးကြီးသူရကျော်ကျော်ချိုကျဆုံးခဲ့သည့် နမ့်ဆလင်နှင့် နားတီးကြားပန်လုံရွာပြမြေပုံ

ကျွန်တော်က ပါးစပ်သမား မဟုတ်ဘူး

အချိန်က ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ နေ့တစ်နေ့။

နေရာက မော်လမြိုင်၊ ကန် သုံးကန်ရှိ တိုင်းတပ်တွင်း ပညာပေးသင်တန်းခန်းမ။

သင်တန်းသားများ ခင်ဗျား... ကျွန်တော်က ပါးစပ်သမား မဟုတ်ဘူး ၊ သေနတ်သမားပဲ။ ဒါကြောင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများကို စည်းရုံးပြီး သောင်းကျန်းမှု အပြတ်ခြေမှုန်းဖို့ ဆိုတဲ့ အဆိုကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုံးဝ မထောက်ခံပါဘူး။ လက်တွေ့ဘဝအနေနဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေ ကျင့်သုံးနေ တဲ့ မူက Rifle produce power ပဲ။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ မကျော်နိုင်ဘူး။"

သူ့စကားကြောင့် သင်တန်းသားအားလုံး ‘ဟိုက်’ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့စကားက လမ်းစဉ် ပါတီ၏ စည်းရုံးရေးမူဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်နေ၏။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပါးစပ်သမား မဟုတ်ဘူး ၊ သေနတ်သမားတဲ့ ။ ကျန်တဲ့ သူတွေ အကုန်လုံးကလည်း ကြည်း၊ ရေ၊ လေနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲ့ တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိများ သာ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အားလုံးလက်နက်ကိုင်များ သာ။

သူက ပါးစပ်သမား မဟုတ်ဘူး ၊ သေနတ်သမားဆိုတော့ ကျန်တဲ့ သင်တန်းသားများက ပါးစပ်သမားလိုလို ဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် သူဟောပြောမှုကို အားလုံးက ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားထောင်နေကြ၏။ လူပုံက မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန် စစ်ဆင်ရေးကြောင့် နေလော

င် ထားသော မျက်နှာက အသားရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးခန္ဓာတွင် ယူနီဖောင်းက ရဲဘော်များ ဝတ်သည့် သာမန် Issue ယူနီဖောင်းမို့ သိပ်ပြီး ပုံမကျ။ ခပ်ချောင်ချောင် ခပ်ပွပွ။

"ဒို့ဆရာကတော့ လုပ်ပြီဟေ့"

အနီးရှိ ဗိုလ်မောင်ထွန်းက တိုးတိတ်စွာ ဆို၏။

"ကိုထွန်း... ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘာဒီဇိုင်းလဲဗျ"

"ကျွန်တော်တို့ ဆရာသမား။ သူက ဒီဘရစ်တိုအမျိုး၊ မြန်မာ ခရစ်ယာန်"

"ဪ"

သူ့အား ဆရာ၊ ဆရာဟု ရောက်ကတည်းက ခေါ်နေသည့် ဗိုလ်မောင်ထွန်းအား ကျွန်ုပ်က တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကပ်မေးလိုက်ရာ ဗိုလ်မောင်ထွန်းက အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မြန်မာခရစ်ယာန်ဆိုပါလား"

သူ ဆွေးနွေးရမည့်အလှည့်တွင် သူ ယုံကြည်ရာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွက်သွက် လက်လက် ဆွေးနွေးသွားရာ၊ သင်တန်းသားများ သာမက နည်းပြများကပင် ကြိုက်သည် မကြိုက် သည် အပထား သေနတ်သမားကြီးစကားကိုမူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ယူရ၏။

သင်တန်းဖွင့်ပြီး လေးရက်ကြာမှ သူ ရောက်လာသည် ။ ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြော။ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်ရှေ့ကခုံ၌ ရိုးရိုးချည် ယူနီဖောင်းတွင် Operation ဘားအနက်နှင့် ခပ်တည်တည်ပင် ထိုင်၏။ အများ တကာ ရွှေရောင်ဘားတပ်ပြီး သင်တန်းတက်နေချိန်တွင် သူက စစ်ဆင်ရေးဘာအနက်နှင့် တစ်မျိုး ထူးခြားနေ၏။ ယနေ့လည်း ထိုဘား

အနက်နှင့်ပင်။

"ဟေ့ ကိုထွန်း... ခင်ဗျားဆရာ ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပါဦး"

"ကိုယ့်လူ တကယ်မသိဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့ DSA မှာ ဆရာ လုပ်သွားတဲ့ ဗိုလ်ကြီး ကျော်ကျော်ချို လေဗျာ"

"စစ်တက္ကသိုလ်မှာ War History စစ်သမိုင်းသင်တယ်။ B.A History Honours နဲ့ ဘွဲ့ရပြီး၊ ဝိုင်အိုစီ တက်ပြီးတော့ စစ်ဗိုလ်ကျောင်းဆရာဖြစ်ရော။ ကျောင်းဆရာဖြစ်တော့ စာချည်း သင်နေရတာ ပျင်းလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆင်းခါနီး လူကြီးတွေ တားတဲ့ ကြားက ကျောင်းကနေ ခြေလျင်တပ် တောင်းပြောင်းသွားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ"

"ဪ"

ကျွန်တော်သည် ထိုထောင့်မကျိုးသည့်ပုံနှင့် ဗိုလ်ကျော်ကျော်ချိုဆိုသူ အား ရောက်ခါစက သိပ်ကြည့်မရခဲ့ပါ။

သို့သော်...

သင်တန်းပိတ်ရက်မို့ သင်တန်းသားများ စုပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်၌ Scrabble ခေါ် အင်္ဂလိပ်စာ လုံးစီ ကစားနည်းအားကစားနေကြ၏။ ကျွန်တော်၊ ဗိုလ်ကြီးသောင်းစိန်၊ ဗိုလ်မောင်ထွန်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်ညွန့် လေးဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ခင်မောင်ညွန့်က သိပ်ကစားတတ်သူများ မဟုတ်၊ ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိ၍ အိမ်အပြည့် ဝင်စမ်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏

"ဟာ... ဆရာ Scrabble လာ ကစားပါဦး"

သူတပ်ရင်းရှိရာ မုတ္တမမှ ပြန်လာသည့် ဗိုလ်ကြီး ကျော်ကျော်ချို အား ဗိုလ်မောင်ထွန်းက ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

"ဆရာပညာလေး ပြစမ်းပါဦး"

"တပည့်ကြီးကခေါ်တော့ လာရမှာ ပေါ့ကွာ"

သူက ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဘေး ဝင်ထိုင်၏။

"ဟေ့... မောင်ရင့်စာလုံးတွေ သိပ်ကောင်းတယ်။ ခုနှစ်လုံးပျောက် ထည့်ကြည့်ရအောင်"

"ကျွန်တော် မထည့်တတ်ဘူးဗျ"

"ရပါတယ်။ ကိုယ် ထည့်ပေးပါမယ်"

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုက ကျောင်းဆရာက လာသူပီပီ Scrabble ပ ညာကို ကျွန်တော့်အား စတင် သင်ကြားတော့၏။

"Scrabble ကစားတဲ့ နေရာမှာ Premium ခေါ်တဲ့ အမှတ်အပိုဆောင်းရရင် ဘယ်သူမှ လိုက်လို့ မမီတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခုနှစ်လုံးပျောက်ထည့်ပြီး Premium အမှတ်၅၀ ရအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ"

"အခုဆိုရင် မောင်ရင့်စာလုံး ခုနှစ်လုံးပျောက်ထည့်လို့ ရသွားပြီ။ မောင်ရင့်လက်ထိပ်အိမ်က DOZE ထည့်ထားတယ်။ အဲဒါကို DOZEN နဲ့ N အဆုံးသတ်ပြီးဆက်။ မောင်ရင့်လက်ထဲမှာ က TEENAGE ဆိုတာ ရှိတယ်။ N ခံပြီးဆက်ရင် ပြီးသွားပြီ။ DOZEN က 15 မှတ်၊ TEENAGE က

၁၄ နှစ်ခါပြန် ၂၈ မှတ်။ ပေါင်း ၄၃ မှတ်။ ပရီမီယံက ၅၀ ဆိုတော့ ကဲ... ဒီတစ်လက်တည်းနဲ့ မောင်ရင် အမှတ် ၉၀ ကျော်ပြီလေ။ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီတော့ဘူး ပြီးရောပေါ့"

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချို ကူညီမှုကြောင့် ထိုပွဲတွင် ကျွန်တော် ပထမရ၏။ နောက်ဆက် ကစားသည့် သုံးလေးပွဲတွင် လည်း သူ့ကောင်းမှုကြောင့် ပွဲတိုင်းလို ကျွန်တော်ပင် ပထမရသည် ။

"Scrabble ကစားမယ်ဆိုရင် J,K,X,Q,Z ဆိုတဲ့ Big Five တွေကို တစ်မျိုးအလုံးလေး ငါးဆယ် ကျက်ထား။ အခက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ Q ဆိုရင် အလုံး ၁၀၀ လောက် အရကျက်ထား။ အပျောက် ထည့်ချင်ရင် ER, AGE, ING, E NT, NCE, ION, ED စတဲ့ အဆုံးသတ်တူတာတွေ ကျက်ထား။ စဉ်းစားထား။ ပြီး Snipe လုပ်နိုင်ဖို့ ပဲ လိုတယ်။ ဥပမာ AT ဆိုရင် ရှေ့က B ထည့်ရင် BAT,နောက်က E ထည့်ရင် ATE ပေါ့။ AT ဆိုတာ ရှိရင် BAT,CAT,FA T အကုန်နီးပါးရှိတယ်။ အဲဒါတွေ မှတ်ထား။ အဲဒါပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ရပြီ"

ထိုနေ့ကစ၍ ထိုဘာသာရပ်တွင် ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုက ကျွန်တော်၏ ဆရာ ဖြစ်သွား တော့၏။ စစ်တုရင်နှင့် ကျားကစားခြင်းကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ကစားခဲ့လေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် ယခု Scrabble ကစားသောအခါ၌ လည်း အင်္ဂလိပ်စာ တော်သော ဆရာကျော်ကျော်ချိုတပည့် ဘဝသို့ လွယ်ကူစွာ ကျရောက်သွားပါလေတော့ ၏။

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုက အင်္ဂလိပ်စာသာ တော်သည် မဟုတ်။ ညနေ Game ချိန်၌ တင်းနစ် ကစား ကြသည့်အခါတွင် လည်း အလွန်တော်ပေသည် ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မနိုင်။ သူတို့ ကစားတတ် သူများ တင်းနစ်ကစားကြသည် ကို လုံးဝမကစားတတ်သည့် ကျွန်တော်က ပွဲကြည့်သ

"ကိုဂျိုးတို့၊ ကိုသန်းလွင်တို့ နဲ့ အများကြီး ကစားခဲ့ဖူးတယ်"

ဟု တင်းနစ်ကွင်းတွင် သူက မကြာခဏ ပြောဖူး၏။

၁၉၆၀ လောက်က မြန်မာ့ တင်းနစ်လက်ရွေးစင်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ဦးဂျိုးဘမောင်တို့ ၊ ဦးသန်းလွင်တို့ သူ ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုသူတွေ နောက်ပေါ်လာသည့် ရောဘတ်ချိုတို့ ၊ တင်အောင် ချိုတို့ ဆိုသည် ကား သူ၏ မိသားစုဝင်များ ဟု သိရ၏။ သူ့အစ်ကိုကြီးက မွေးသော သူတူများ ဟု ဆိုသည် ။ မိသားစုအားလုံး ငယ်စဉ်က တင်းနစ်ကိုသာ က စားလာကြသည် ထင်၏။ တင်းနစ်ကစား ဖို့ လူဖြစ်လာကြလေသည် လား မသိ။ တင်းနစ်ကစားတာ အလွန်တော်သော်လည်း လူကတော့ တောပုံပေါက်နေသဖြင့် မသိသူများက တင်းနစ်တောင် ရိုက်တတ်ပါ့မ လားဟု ထင်ရ၏။

သို့ရာတွင် သူသည် ယခု အခုအချိန်ထိ မော်လမြိုင် လက်ရွေးစင်သာ မက တပ်မတော် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ လက်ရွေးစင် ဖြစ်နေ၏။ တင်းနစ်စ ရိုက်သည့်နေ့က သင်တန်းသား လက်ရွေးစင် များ ဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်ကြီးသောင်းစိန်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ဝင်းတို့ ကို အလွယ်တကူပင် သူ အနိုင်ကစားသွား ၏။ ဒါတောင် သူက....

"အခုတလော ရှုပ်နဲ့နဲ့များ နေလို့ အမော သိပ်မခံနိုင်ဘူး"

ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောသွားသေးသည် ။ တကယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပါပေ။

ကိုယ်က ကိုကျင်စံတို့လို စစ်တိုက်ချင်တာ၊ ကျောင်းဆရာလုပ်ရတာ ပျင်းတယ်။ သဘော တရားချည်းပဲလေ။ လက်တွေ့မှ မရှိဘဲ။ ဒါကြောင့် အခုတော့ Field ဆင်းပြီး ကိုယ်တိုင် တိုက်ခိုက် နေတာ။ ဒီမှာ ကိုကျင်စံ နဲ့ ပြန်တွေ့ပြီးတော့ သူ့ဆီက နည်းနာလေး ဘာလေး ယူရသေးတယ်။ သူကတော့ ပါရမီရှင်ပဲ။

သင်တန်းနားချိန် စပ်မိစပ်ရာ စကားဝိုင်း၌ ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချို က စိတ်လိုလက်ရ ပြောတတ်၏။

"ဒီမော်လမြိုင်ဘက် ကိုယ် ရောက်ခါစက ကိုကျင်စံမရောက်လာ သေးဘူး။ ကိုယ်လည်း ဒီရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး မအူမလည်နဲ့ ရွှေကြည်၊ နောင်ကတုတ်ဝှင်ထဲမှာ တပ်မဟာ(၁)က ကျော်ဟိုးကြီးနဲ့ သူ့လူ နှစ် ရာလောက်က ကိုယ့်တပ်ခွဲကို ဝိုင်းတွယ်ကြတာ။ နှစ်ရက်လောက်ကြာ တယ်။ ဘယ်ကမှ လည်း စစ်ကူမလာနိုင်ဘူး။ ထမင်းမချက်နိုင်လို့ နို့ဆီနဲ့ သပြေသီးစားပြီး ခံချနေ တာ။ အတော်တွယ်လိုက်ရတယ်။ ဒီကောင်တွေ ကလည်း ဝင်းတလုပ်တိုက်ပွဲအပြီးဆိုတော့ စိတ်ဓာတ် တွေ သိပ်တက်ကြွနေတာပေါ့။ အပိုင်ပဲဆိုပြီး ဝင်းတလုပ် စတိုင်ဖမ်းပြီး လက် ဖြောင့် ပစ်တာတွေ တောင် လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ကျော်ချိုပဲလေ။ စစ်ကျောင်းနည်းပြဆရာက လာတာ။ ဘယ်ရမလဲ။ ပထမနေ့မှာ စုခံတယ် ။ သူတို့ လူ တဖြည်းဖြည်းများ လာသော တပ်ကို ချဲပြီးခံတယ်။ ကျည်ကို ချွေပစ်တယ်။ ရေကို ချွေတာသောက်တယ်။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ အစုလေး တွေခွဲပြီး ရန်သူကို ပြန်ဝိုင်းပြီး ဘေးကနေ သူတို့ ပခုံးကို ဝင်ဆောင့်ခိုင်း ရတယ်။ ခံစစ်သေမဟုတ်ဘဲ လှည့်ပတ် လှုပ်ရှားနေတော့ ဒီကောင်တွေ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကိုယ်က လူကိုချဲထားတော့ အထိအခိုက်လည်း နည်းတယ်။ သူတို့ ဘက်က အထိအခိုက်များ လာတော့ ဒီကောင်တွေ မ ခံချင်ဘူး ထင်တယ်၊ အတင်း Rush တစ်ခါ နှစ်ခါ လုပ်လာတယ်။

အဲဒီမှာ စမ်းသုံးဖို့ ထုတ်ပေးထားတဲ့ M79 နဲ့ လေးငါးဆယ်လုံး ပစ်ထည့် လိုက်တာ ဖြစ်သွားရော။ သထုံက စစ်ကူလိုက်လာတဲ့ နောက်တစ်နေ့ ည နေမှာ ပဲ သူတို့ မြောက်ဘက်ကို ဆုတ်သွားကြတယ်။"

စစ်ကျောင်းနည်းပြဆရာမို့ အပြောအဟောလည်း ကောင်းလှပေရာ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဗိုလ်ကြီး ကျော်ကျော်ချိုပြောသည် ကို ငေးယူရ ၏။ DSA ၉၊ ၁၀၊ ၁၁ ကျောင်းဆင်းအရာရှိများမှာ သူ့တပည့်များ သာ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်က DSA ၉ မှ အရာရှိများ နှင့် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင် တည်းလိုလို အရာရှိဖြစ်လာရာ သူ့တပည့်ဟု ဆိုသော် ရပါ၏။

"မော်လမြိုင်ဒေသတစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့ လက်ရည်စမ်းပြီးရင်တော့ အရှေ့ မြောက် တက်ရမယ်။ ဒီဘက်က Guerilla Warfare ဟိုမှာ လက်နက်ကြီးပစ်ကူတွေနဲ့ Conventional ဆန်တော့ ပိုပြီး လုပ်လို့ ကိုင်လို့ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။"

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုက တိုက်ပွဲများကို တောင့်တောင့်တတ ပြောနေသဖြင့် သူကြည့်ရင်း သဘောကျမိသေး၏။

ဪ... သူလည်း တကယ်စစ်တိုက်နေချင်သူပါလား။

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မမေ့စရာတစ်ခု ကျွန်တော့်တွင် ယခုတိုင် ရှိနေပါ သေးသည် ။ သူသည် ခရစ်ယန်ဟု ဆိုသော်လည်း အလွန် မြန်မာဆန်၏။ အင်း၊ အိုင်၊ ခလှည့်၊ လက်ဖွဲ့များကို ယုံကြည်၏။

တစ်ရက်တွင် တစ်နယ်မှ စစ်သည် တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ သင်တ

နံးသို့ ကျည်လွဲ၊ ကျည်မထွက်ဆိုသည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု လာရောင်း၏။ သူ့အဆောင်က ဝက်စွယ်ဂင်း ပိတ်အား ဆေးစီရင်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုပစ္စည်းကို ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုက ဝယ်ချင်၏။

ထို့ကြောင့်...

"ကဲ... ရဲဘော် မင်းလက်ဖွဲ့က ဘာစွမ်းလဲ"

"ကျည်မထွက်ဘူး။ ကျည်ထွက်ရင်လည်း လွဲတယ်"

"အစမ်းခံနိုင်လား"

"ခံနိုင်တယ်"

"ဒါဆို မင်းလက်ဖွဲ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်စမ်းမယ်။ ဘယ်လောက်ခွာပစ် ရမလဲ။ တကယ်ကျည် မထွက်ဘူး။ ကျည်လွဲတယ်၊ သေနတ်ပြီးတယ်ဆို ရင် ဝယ်မယ်ကွာ။ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ပြော"

"ကိုးရာ။ ပစ်တာကတော့ ကြက်အရှင်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ လက်ဖွဲ့ကိုချည်ပြီး အနည်းဆုံး ၆ ပေ ကွာကနေ သုံးချက် ပစ်ခွင့်ပြုတယ်။ ကျည်မထွက်ရဘူး။ ထွက်ရင်လည်း ကျည်လွဲရမယ်"

"အိုကေ၊ ဒါဆိုရင် ပစ္စတိုနဲ့ ပစ်စမ်းကြည့်မယ်ကွာ။ တကယ်စွမ်းရင် ကိုးရာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ထောင် ပေးမယ်ဟေ့"

"ဟေ့... ကိုကျော် ဘယ်သူ့မှာ သေနတ်ပါလဲ။ မေးပေးစမ်းပါ"

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုက သူနှင့် တင်းနစ်ကစားဖက် ဗိုလ်ကျော်ဝင်း အား လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ကိုသက်ဦးမှာ ပစ္စတိုပါလား"

"ပါတယ်"

"ဒါဆိုရပြီ။ ကဲ... လက်ဖွဲ့စမ်းဖို့ ပစ္စတိုကိုရော ဘယ်သူပစ်မလဲ"

အရောင်းအဝယ်စကတည်းက အနီးမှာ ရှိနေသည့် ကျွန်တော်ကလည်း ဗထူးတပ်ကြပ်သင် ကျောင်း လက်နက်ငယ်သင်တန်းတွင် လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားဘွဲ့ ရလာသူမို့...

"ခြောက်ပေအကွာလောက်က ကြက်ပစ်ဖို့ ဆိုရင်တော့ စိတ်ချပါဗျာ။ လုံးဝ မလွဲစေရပါဘူး။ ကျွန်တော့် ပစ္စတိုကို ကျွန်တော်ပဲ ပစ်ပါ့မယ်"

ဟု ဖြေလိုက်သည် ။

အားလုံး သဘောတူညီချက်ရသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် ကန်သုံး ကန် သင်တန်းကျောင်း အောက် လျှို့ဝှက်၍ ကြက်မအနက်တစ်ကောင်၏ လည်ပင်းကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ထုပ်ထားသော သေနတ်ပြီးသည် ဟု ဆိုသည့် လက်ဖွဲ့ကို ချည်လိုက်၏။ ပြီးသောအခါ ခြောက်ထောက်တွင် ကြိုးချည်၍ အနီးရှိ မြရာပင်တွင် တစ်ဖက်ကြိုးစအား ချည်လိုက်သည် ။ အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ လက်ဖွဲ့လာရောင်းသည့် ရဲဘော်က ပစ်လို့ ရပြီ ဟု ဆို၏။ အားလုံးက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့် နေကြသည် ။ ကြည့်နေသူများမှာ ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချို၊ ဗိုလ်ကျော်ဝင်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်ညွန့်၊ ဗိုလ် ကျော်လှိုင်နှင့် အခြားသင်တန်းသား သုံးလေးဦးတို့ ဖြစ်ကြသည် ။

ကျွန်တော်က ပစ္စတိုကို ကျည်တစ်တောင့်ထိုးကာ ကြက်မကို ချိန်လိုက်သည် ။ အကွာအဝေး မှာ ခုနှစ်ပေ။ ရှစ်ပေခန့်ရှိမည်ထင်၏။ ဘယ်လိုမှ ပစ်မလွဲနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် သေနတ်ပြီးသည် ဆိုတော့ ဗိုလ်လောင်းတုန်းက သင်ခဲ့သည့် အောက်ပါကဗျာကို ဆိုလိုက်သည် ။

"မလိုတဲ့ မျက်စိကိုမှ ဝိတ်၊ နောက်ချိန်ပေါက်မှ ရှေ့ပစ်မှတ်ကိုကြည့်၊ ရှေ့ချိန်သီးကို ချိန်သား အမှန်တွင် ထား၍ ၊ နောက်ချိန်ပေါက်၏ အလယ်ဗဟိုသို့ ဆွဲယူချိန်ပါ"

ထို့နောက် ဘယ်ဘက်မျက်စိကို မှတ်၍ အသက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရှူရင်း ပစ္စတိုမောင်းအား အသာအယာ ဖိညစ်ဖြုတ်လိုက်သည် ။

"ဒိုင်း"

နေ့လယ်ခင်း တိတ်ဆိတ်နေချိန်၌ သေနတ်သံတစ်ချက်က အတော်မြည်ဟည်းသွား၏။

"ဟ... ကျည်ထွက်တယ်ဟေ့"

အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြသည် ။ သစ်ပင်တွင် ချည်ထားသော ကြက်မကမူ ဘာမှ မဖြစ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်သွားသည် ။

"ကျည်လွဲသွားပြီ"

ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်နီးနေတာတောင် ကျည်လွဲသွားသဖြင့် အတော်ရှက်သွားသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားဟု ကြွားထားသူကိုး။

ထို့ကြောင့် သေချာအောင် ကြက်မအနားသွားကြည့်လိုက်၏။ ကြက်မသည် ကျွန်တော် အနားရောက်သွားသောအခါ ပြူးကြောင်ကြောင်လုပ်နေရာမှ "ကတော်၊ ကတော်"ဟု အော်လိုက် သည် ။ ၎င်းနောက် ကျောကုန်းမှ ရုတ်တရက် သွေးများ ပန်းထွက်ပြီး 'ဂစ်'ခနဲဆို အသက်ပျောက်သွား၏။ သေနတ်ဖြင့် အလွန်နီးကပ်စွာ တွေ့ဖြုတ်ခံလိုက်ရရာ ကြက်မမမျှာ သေနတ်မှန်၍ မှ မှန်မှန်း မသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကြက်မ အသက်ပျောက်သွားမှ ကျွန်တော်လည်း

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်ချလိုက်နိုင်၏။

"ဟား... ဖိုးသက်ဦးက တကယ်နိုင်လိုက်တာပဲ"

ဗိုလ်ကြီး ကျော်ကျော်ချိုက အားပါးတရ အောက်လိုက်သည် ။ ကြက်
မ သေသွား၍ ပွဲပြီးသွား ၏။

ပွဲပြီးသွားသဖြင့် အားလုံးကျောင်းကို ပြန်ကြ၏။
ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုကမူ အခွင့်ကြုံတိုင်း ထိုကိစ္စကို မကြာခဏ ပြော
တတ်၏။ သူနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရလေးပေါ့ ခင်ဗျာ"

သင်တန်းပြီးဆုံးသည့်နေ့တွင် မော်လမြိုင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်မှ စစ်ဦး
စီးမှူး ပထမတန်းကြီး က ကျောင်းဆင်း မိန့်ခွန်းလာပြော၏။

"ဒါပြီးရင် သင်တန်းသားများ ကိုယ့်တပ်ကိုယ် ပြန်လို့ ရပါပြီ"

သင်တန်းသားခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကြီးသောင်းစိန်က အားလုံးကြား
အောင် ပြောလိုက်သည် ။

မိန့်ခွန်းပြောပြီးနောက် တန်းဖြုတ်ပေးလိုက်၏။ အားလုံးက အေး
အေးဆေးဆေးနှင့် ကိုယ့်တပ် ကိုယ်ပြန် ရန် ပြင်ကြ၏။

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုကမူ ကျွန်တော့်အား....

"ကိုယ်ကတော့ တစ်ညပဲနားပြီး ရှေ့တန်းကို ပြန်တက်ဖို့ ပြောထား
တယ်။ ဒီတစ်ခါ စစ်ဆင်ရေးက လာရှုးအရှေ့ခြမ်း တန့်ယန်း၊ မိုင်းရယ်
ဘက်ကို ဝင်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဗကပနဲ့ တွေ့ရပြီပေါ့"ဟု ဆို၏။

ထို့နောက် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကားများ ထဲမှ ရက်အင်းဒီးယန်းများ
လို လက်နှစ်ဖက်အား မြှောက်ပြီး...

"Ready for war တိုက်ပွဲအတွက် အဆင်သင့်ဟေ့"

ဟု ကြိုးအော်လိုက်ရာ ဘေးနားရှိ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက်မို့ လန့်
သွား၏။ ပြီးတော့ သူ၏ ထက်သန်သော တိုက်ပွဲဝင်စိတ်ဓာတ်ကို အံ့သြ
မိသလို သူ၏ အမူအရာကိုလည်း ကြည့်ပြီး အတော်လည်း ရယ်ချင်သွား
၏။

"ဪ... ဆရာသမားက တကယ့်စစ်သွေးကြွနေသူပါလား"

"ကဲ... ဖိုးသက်ဦး ရှေ့တန်းကပြန်လာမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ သူ့တပ်ရင်းမှ လာကြိုသည့်
ကားဖြင့် မုတ္တမဆိပ်ကမ်းကို ထွက်ခွာ သွားပါတော့သည် ။

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခေတ် ကျော်သွားပါပြီ။

ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ချိုတစ်ယောက် သူ အလွန်တိုက်ချင်သည့် ဗက
ပများ နှင့် ပွဲပေါင်းများစွာ တိုက်နေရကြောင်း သတင်းစကားများ ကြို
သည့်အခါတိုင်း ကြားရ၏။ သူက စစ်တက္ကသိုလ် နည်းပြ ဆရာမို့ တပ
ည့်တပန်းလည်း ပေါလှ၏။ သူတပည့် အတော်များများက ကျွန်တော်၏
သူငယ်ချင်း များ လာဖြစ်နေကြသည် ။ ကြုံတိုင်း ဆုံတိုင်း သူ့အကြောင်း
ပြောဖြစ်ကြ၏။ မကြာသေးမီက သူ သူရဘွဲ့ရသွားသည် ။ ဗကပများကို
ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ခိုက်ရင်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်
၏။

သတင်းစကားသာ မကြာခဏ ကြားနေရသော်လည်း လူချင်းကိုမူ မ
တွေ့ရတော့။ သို့ရာတွင် Scrabble ကစားတိုင်း သူ့အား အမှတ်ရမိ၏။

သူက ကျွန်တော်၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူတပည့် ကျွန်တော်ကား သူသင်ပေးခဲ့သည့် Scrabble ဘာသာရပ်တွင် သူရဲ ဖြစ်နေပါပြီ။ လူချင်းဆုံလျှင် ပြောပြချင်၏။

ကျွန်တော့်ဆန္ဒ ပြည့်သွား၏။

၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၌ တပ်ရင်းမှူးသင်တန်း ကျွန်တော် သွားတက် ရ၏။

သင်တန်းတက်ခါကစ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်။ အခန်းတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး စာထိုင်ကူး နေစဉ်...

"ဟေ့... ဖိုးသက်ဦး"

ကြားဖူးသော ရင်းနှီးသည့်အသံတစ်ခုကြောင့် အခန်းဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

"ဟာ... ဆရာသမား"

ကျွန်တော် အံ့သြသွား၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသူရကျော်ကျော်ချိုပါလား။ အစောကြီး ဘယ်က လာတာပါလိမ့်။

"ကိုယ့်လူ အခုထိ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ ကျက်နေတုန်းလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာသမားရယ်။ သင်တန်းက မှတ်စုလေးတွေ လုပ်နေတာပါ။ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ။ ပြန်တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ကွဲသွားတာ ကြာပြီနော်"

"စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် လာတက်နေတာ။ Mid Term ပြန်မှာ မို့ တပ်နယ်ဈေးလာရင်း မောင်ရင်တို့ ရှိတယ်ကြားလို့ ဒီဘက်လှည့်ဝင်လာတာ။ ပစ္စတိုရော ပစ်ဖြစ်သေးလား"

သူက အမှတ်တရဖြင့် မေးဖြစ်အောင် မေး၏။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"ကျည်ဆန်ရှားလို့ ပစ္စတိုတော့ အရက်ကလို သိပ်မပစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆရာသင်ပေးခဲ့တဲ့ Scrabble ကတော့ ပြိုင်ပွဲဝင် အဆင့်အထိ ကစားနိုင် နေပါပြီ"

"ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်"

သူက ကျေကျေနပ်နပ် ပြောသွား၏။

ထို့နောက်...

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ကျော်ချိုက ကျွန်တော် အပါအဝင် အဆောင်ရှိ သင်တန်းသား အတော် များများအား တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် အသွက်လျှာသွက် အပြေးအလွှား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ အတော်များများမှာ DSA ၇၊ ၈၊ ၉၊ ၁၀ မှ သူတပည့်များ ဖြစ်ကြ၏။

သူထွက်သွားတော့ သူ့ထံမှ ရေမွှေးနံ့လိုလို၊ ဝီစကီနံ့လိုလို မသဲမကွဲ အနံ့တစ်မျိုး ရလိုက်၏။ ဆရာသမားတစ်ယောက် စောစောစီးစီး ယမကာများ မှီဝဲလာခဲ့လေသလား။

ဪ... ဒီဘရစ်တို အဆက်အနွယ်ဆိုတော့ ယမကာ ကြိုက်ပေမပေါ့လေ။

ဤသည် မှာ သူ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

၁၉၈၅ ခုနှစ် ဆန်းစ နေ့တစ်နေ့။

"မကြာသေးခင်က အရှေ့မြောက်မှာ စွမ်းရည်ဘွဲ့ရထားတဲ့ တပ်မှူးကြီးတစ်ဦး ရန်သူ့ လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးသွားတယ်။ ကျတာက တော့ သတင်းပေါက်ကြားတာရယ်၊ ယဉ်တန်းနဲ့ ချီတက်ရာမှာ လည်း လမ်းလုံခြုံရေးကို မသေချာသေးဘဲနဲ့ တပ်မှူးကြီးက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ယာဉ်ငယ်လေးစီးတာရယ်၊ ရန်သူ့ကို အထင်သေးတာ တွေရယ်ပေါ့။ ဒီ ကျိုင်းတုံဘက်မှာ လည်း သတိထားဖို့ တပ်မမှူးကို မှာ ခဲ့ချင်တယ်"

ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ကျိုင်းတုံမြို့၊ ဗျူဟာကုန်းရှိ မဲခေါင်ရိပ်သာ အစည်းအဝေးခန်းမ၌ ကစထမှူးမှ တပ်မမှူးအားမှာ ကြားနေခြင်း ဖြစ် ၏။ ကျိုင်းတုံတပ်မတွင် ကျွန်တော်က ဂျီတူးမို့ ထိုအစည်းအဝေးသို့ တာ ဝန်အရ တက်ရောက်ရပါသည် ။

"အဲဒီ တပ်မှူးကြီးဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်"

" ဟေ့... ကိုမင်းဆွေ ကျသွားတာ ဘယ်သူလဲ"

ဂျီသရီးဗိုလ်ကြီးမင်းဆွေအား မေးမိရာ...

"ဗိုလ်မှူးကြီး သူရကျော်ကျော်ချိုလေ အစ်ကိုရ"

"ဟေ... ဟုတ်လား။ ဆရာသမားကျသွားပြီလား"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ကစထက ဝင်စာတွေ ကနေ့မနက် ရုံးရောက် လာတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အခု ရှင်းပြတဲ့ ဖြစ်စဉ်ပါတယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့ လဲ"

"ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ ဗျူဟာအလဲမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ကျော် ချိုက ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့ ဗျူဟာနဲ့ ဆင်းလာသည် ။ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ မြို့က တစ်ညလုံး စားကြသောက်ကြနဲ့ ပွဲတွေဘာတွေ လုပ်ပေးသတဲ့ ။ မြို့ခံ S ociety က သူ့ကို အတော်ခင်ကြဆိုပဲ။ အဲဒီမှာ ရန်သူ့ဆီ သတင်းပေါက်

သွားတယ်။ ရန်သူက သတင်းရတော့ တပ်ပါးတဲ့ နေရာက ဝင်ပစ်တာ။
ဗျူဟာမှူးက သူများ လို TE မစီးဘဲ၊ မာဒေါဂျစ်နဲ့ ပြောင်ဆင်းတော့ သူ့ဂျစ်ကားကို ဝိုင်းပစ်ကြတာပေါ့။ သူက စွမ်းရည်ဘွဲ့ရ ထားသူဆိုတော့ ဆင်းပြေးရင် လွတ်ရဲ့ သားနဲ့ သူ့ပစ္စတိုနဲ့ ခံပစ်သတဲ့ ဗျာ။ ပစ္စတိုကကျည် လည်း ကုန်၊ သူလည်း ကျဆိုပဲ။

"မသေခင်မှာ သူ့ဂျီသရီးက အဘ ဆုတ်ရအောင်လို့ ပြောတော့ ဟေ့ ကောင်။ သူရဘွဲ့ရထား တာ မပြေးဘူးကွ။ သေပေစေ ဆိုပြီး အသေခံပစ်တာတဲ့ "

"ဪ... ဆရာသမားက သူ့စွမ်းရည်ဘွဲ့ကို အသက်နဲ့ လဲပြီး စောင့်ထိန်းပါကလား"

သူလည်း ဗိုလ်မှူးသီဟသူရကျင်စံလို သူရဲကောင်းပေပဲ။ အသည်းထဲ အူထဲကလို စစ်တိုက်ချင် သူတွေပဲ။ သူပြောခဲ့တဲ့ "ကျွန်တော်က ပါးစပ်သမား မဟုတ်ဘူး ။ သေနတ်သမားဗျ" ဆိုတာ တကယ်ပါပဲလား။

ဗိုလ်မှူးကြီးသူရကျော်ကျော်ချိုအား ထာဝရဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေသတည်း။

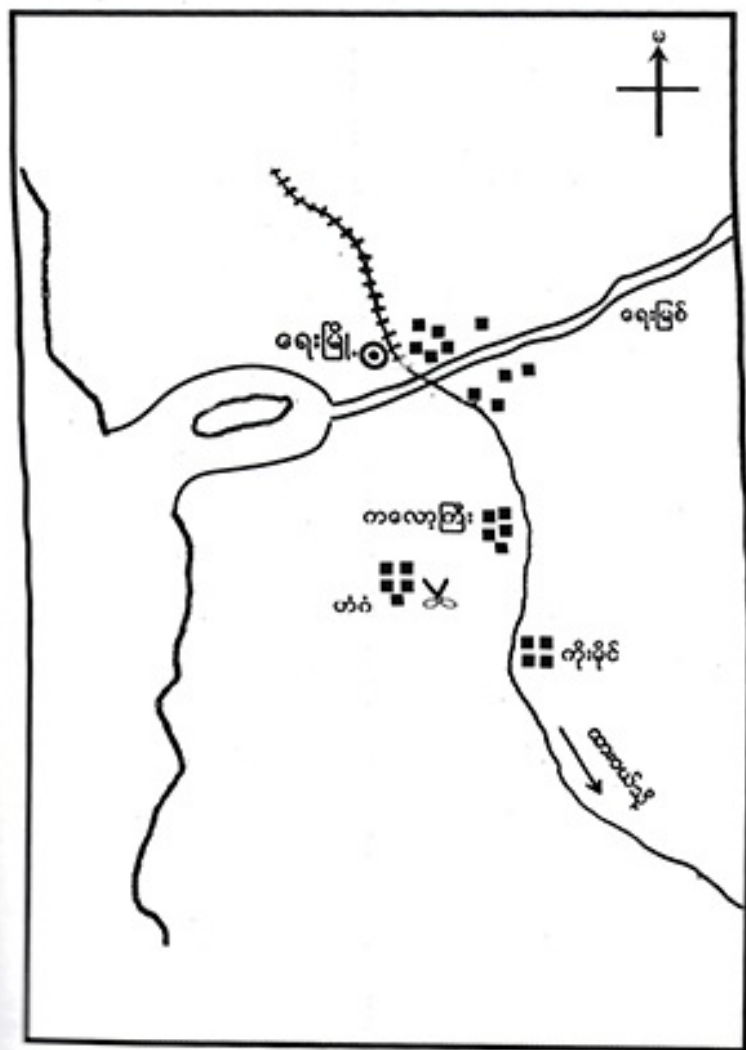
၁.၁၀.၂၀၁

အမေချစ်တဲ့အမေတူသား

ဤဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင် ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်း

စာရေးသူ၏ ရေးမြို့နယ်တွင်
ပထမဆုံးတိုက်ပွဲဖြစ်ရာဒေသ

အမေချစ်တဲ့ အဖေတူသား

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ခလရ (၁၉) ဇာပွန်မှ ခလရ(၆၁) ကျောက်တစ်လုံး သို့ ပြောင်းရသည်။ ။

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ တပ်ခွဲ(၃)မှာ တာဝန်ချထားတယ်။ တပ်ခွဲက ရှေ့တန်းမှာ ၊ ဒီမှာ သုံးလေးရက် နေပြီး ရှေ့တန်း လိုက်သွားပါ"

တပ်ရောက်၍ သတင်းပို့သည် နှင့် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးက ဆီးပြော၏။

တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး မော်လမြိုင်တောင်ခြမ်း။ ရေးမြို့နယ်၌ စစ်ဆင်ရေး ဝင်နေကြရသည်။ ။

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၏ မှာ ကြားချက်အရ ကျောက်တစ်လုံးတွင် လေးရက်နေပြီး ကျောပိုးအိတ် လွယ်၍ ရေးသို့ ရထားဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။

"ဗိုလ်သက်ဦး ရောက် လာပြီလား။ ခင်ဗျားရဲ့ တပ်ခွဲက စကားတောင် ဘုရားမှာ ။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်ကြီးတင်ဖေနဲ့ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းရှိတယ်။ ခဏ ရေးပြန်ဝင်နေတယ်။ တစ်ခါတည်းသာ ခင်ဗျားသွားပြီး သတင်းပို့လိုက်တော့။ တပ်ခွဲက လှုပ်ရှားဆိုတော့ အရေးပေါ် ထထွက်ရတာတွေ ရှိတယ်"

ရေးမြို့ မီးသတ်ကုန်းရှိ ရှေ့တန်းရုံး၌ တပ်ရင်မှူးကြီးအား သတင်းပို့သည့်အခါ တပ်ရင်းမှူး ကြီးက အထက်အပါအတိုင်း ပြောတော့၏။ တပ်ရင်းမှူးကြီးမှာ အသားညိုညို၊ ခပ်ပုပု ၀၀ နှင့် ဗိုလ်သင်တန်း အမှတ်စဉ်(၇) မှ တကယ့်စစ်သားဟောင်းကြီး။ အမည်ကား ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်း။

မြို့တွင်း စကားတောင် ဘုရားကုန်းရှိ တပ်ခွဲ(၃)သို့ ရောက်ရှိ သတင်းပို့ရပြန်ပါသည်။ ။

"ကျွန်တော်သက်ဦးပါ တပ်ခွဲမှူး"

တပ်ခွဲမှူးကြီးတင်ဖေကား စီနီယာကြီးဖြစ်၍ စီကြူ ၄၀ ခေါ် တပ်ခွဲ တပ်ကြပ်ကြီးမှ ဗိုလ် ဖြစ်လာသူ ဖြစ်၏။ ၀၀ဖိုင့်ဖိုင့် ခေါင်းတုံးဆံထောက်နှင့် ပါးစပ်မှ ဆေးတံတစ်ချောင်းခဲထားပြီး လဲလျောင်း၏။ အသက်က မူ ၅၀ နီးပါး ရှိလေပြီ။

"ဗိုလ်သက်ဦး ရောက်လာတော့ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်း အဖော်ရတာ ပေါ့"

... ဆက်သား၊ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်း သွားခေါ်စမ်း"

ခွဲရုံးဆက်သားမှ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းအား သွားခေါ်သည် ။ ရောက်လာ၏။

အားလားလား၊ အရပ်အရှည်ကြီးပါလား။ ဖိပေခန့် အရပ်၊ ဖြူဖွေးသော အသားအရေနှင့် ထူထဲသော မျက်ခုံးမွေးကြောင့် တစ်ခါမြင်ရုံဖြင့် မှတ်မိလွယ်သော ရုပ်ရည်ရူပကာရှိသူပါလား။

... ကျွန်တော် သန်းမောင်ဝင်းပါ။ စစ်တက္ကသိုလ် အပတ်စဉ်(၁၄)က ပါ"

ရည်မွန်ဖော်ရွေသော အမူအရာနှင့် ယဉ်ကျေးသော အပြောအဆိုကြောင့် တွေ့စမှာ ပင် သူ့ကို နှစ်လိုခင်မင်မိပါတော့သည် ။

ဤသည် မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြခြင်းပါတည်း။

ကျွန်ုပ် ရောက်ပြီး နောက်နေ့မှာ ပင် ဟံကလော့ကြီးဘက် ခရီးထွက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်က တပ်စု(၁) တပ်စုမှူး၊ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းက တပ်စု(၂) တပ်စုမှူး၊ တပ်စု(၃)ကိုတော့ တပ်ခွဲမှူးက ခွဲရုံးအရန်အဖြစ် သူနှင့် အနီးကပ်ခေါ်ထားပေသည်။

တပ်ခွဲမှူးကြီးမှာ အရွယ်ထောက်နေသည့်အပြင် မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းလှ။ အရေးထဲတွင် ရန်သူကလည်း ပြည်ပြေး KNU, NMSP ဆိုပြီး သုံးပါတီစုဖွဲ့လှုပ်ရှားနေရာ ရေးမြို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ သေနတ်သံက သိပ်မစဲချင်။ ဟိုနားက ဖျောက်ဖျောက် ဖျောက်ဖျောက်၊ ဒီနားက ဖျောက်ဖျောက် ဖျောက်ဖျောက်နှင့်။

သုံးပါတီက သေနတ်သံပေးရုံမက မြို့ကိုပါတိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက် လာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ခွဲသည် ရေးမြို့ပတ်ဝန်းကျင်တောအနံ့ တောင်အနံ့ လှည့်လည် ရှင်းလင်းရသည်။ မြို့နား ရန်သူမက ပိုင်နိုင်အောင် လုပ်ရသည်။ တစ်ပတ်ခန့် မနားမနေ လှုပ်ရှားလိုက်ရာ မြစ်ကူးချောင်း နှင့် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသော မိုးကြောင့် အရွယ်ထောက်နေသည့် တပ်ခွဲမှူးကြီးအား အအေးမိကာ ဖျားတော့သည်။ အဖျားက တော်တော်နှင့်မပျောက်။ အားပါပြတ်၍ နောက်ဆုံး ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရတော့၏။

တပ်ခွဲမှူးကြီး ဆေးရုံရောက်သွားသည် နှင့် ကျွန်ုပ် တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ကို လွှဲယူလိုက်ရတော့ ၏။

"ဗိုလ်သက်ဦးက လူငယ်ဆိုတော့ တက်တက်ကြွကြွလုပ်မယ်လို့ ယုံကြည်လို့ တပ်ခွဲမှူး တာဝန် ပေးလိုက်ပြီ။ တပ်ခွဲကို ဦးစီးပြီး ရေး ပတ်ဝန်းကျင်က ရန်သူကို ရှင်းပေးပါ"

ဟု တပ်ရင်းမှူးက ခေါ်ပြောလေသည်။ စစ်သားဆိုတော့ လုပ်ပါ့မ

ယ်ဟု အာမခံလိုက်ရတော့ ၏။

လုပ်ပုံ၊မယ်ဟု အာမခံပြီးပြီ။ လုပ်ကိုင်ပြဖို့ လို၏။ တိုက်ဖို့ ခိုက်ဖို့ ဆိုတော့ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်း ကို ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ရတော့၏။ ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ သိသေးတာမဟုတ်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုသန်းမောင်ဝင်း။ ဒီကောင်တွေကိုချဖို့ ဘယ်လို သဘောရလဲ"

"ကျွန်တော်က သိပ်လုပ်ချင်တာ အစ်ကိုရ။ အရင်တပ်ခွဲမှူးကြီးက ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်မကောင်းတော့ ချိုနေတာ။ သူက ထိန်းတော့လည်း ကိုယ်က သိပ်တက်ကြွနေလို့ မရတာနဲ့ ငြိမ်နေရတာ"

"ကြုံရင် ချကြရတာပေါ့ အစ်ကိုရာ"

သူနှင့်တိုင်ပင်ပြီး သိပ်မကြာပါ။ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ရေးကို တိုက်မည်တကဲကဲ ဟန်ပြင် နေသည့် မျိုးလွင်၊ ချစ်လွင်နှင့် ထွန်းစိန်တို့ ပါဝင်သည့် လူ ၂၀၀ ကျော် ပြည်ပြေး စစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူ ၆၀ သာ ပါသည့် တပ်ခွဲသည် ဟံဂံကလော့ကြီး ဒေသ၌ ဆုံကြလေတော့၏။

မိုးထဲလေထဲ အချိန်အငိုက် ပထဝီအငိုက်ရယူပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းတို့ က ပြည်ပြေးစစ်ကြောင်းကို အတင်းဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်သည် ။ လုံးဝထင်မထားဘဲ ရွာထဲတွင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ စခန်းချနေကြသည့် ပြည်ပြေးများ အငိုက်မိသွားသဖြင့် ကျောပိုးအိတ်များ ပစ်၍ ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးကြတော့၏။

... အစ်ကိုနဲ့ တပ်ခွဲ လမိုင်းကပ်သွားပြီ"

တိုက်ပွဲအပြီး မိုးရေထဲ၌ သူရော ကျွန်ုပ်ပါ ကာဘိုင်ကိုယ်စီဖြင့် တပ်

ခွဲရုံးမှာ ပြန်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်လက်ကို ကိုင်၍ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းက အားရဝမ်းသာ ဆိုလိုက်၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယ့်ညီ"

တပ်ခွဲနှင့်သာမကပါ ထိုတိုက်ပွဲကြောင့် လုပ်ရဲကိုင်ရဲသောသူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် လည်း ညီရင်း အစ်ကိုပါ ချစ်ခင်သွားကြတော့၏။

"သေတူရှင်ဘက် ဆောင်ရွက်မကင်း

အချင်းချင်းတွင် အခင်းကြီးငယ်

ရှိခါဝယ်လည်း မဖယ်မသွေ

ညီညာကုန်း၍ ရုန်းကြလေ"

ဆိုသည့်စကားအတိုင်း သူနှင့်ကျွန်ုပ်သည် နောက်တိုက်ပွဲများ တွင် လည်း မဖယ်မသွေ ညီညာကုန်း၍ အထက်ပါအတိုင်း ရုန်းဖြစ်ခဲ့ကြပါသည် ခင်ဗျာ။

ဟံဂံကလော့ကြီးတိုက်ပွဲအပြီး ရေချောင်းဖျားသို့ အမိန့်အရ တက်ရပြန်သည် ။ ရေချောင်း တစ်ဝိုက်၌ KNU မှ ဗိုလ်လှစိုးက အလွန် နာမည်ကြီးလှ၏။ သူသည် လင်းထင်ကဲ့သို့ပင် Women , Whiskey, War ဆိုသည့် ဒဗလျူ သုံးလုံးသမား ဖြစ်၏။ ရုပ်ကလည်း ဂျပန်ရုပ်ရှင်မင်း သား ဟင်နရီ ဆာနာဒါးကဲ့သို့ ခပ်ချောချော။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းတို့ ဦးစီးသော တပ်ခွဲ ရေးချောင်းဖျားတက်တော့ KNU လှစိုးက သတင်းစကားပါးသည် ။

"ဒီတပ်ခွဲက ဗိုလ်အသစ်ကလေးတွေ စွာတယ်။ သတ္တိရှိတယ် ကြားတယ်။ သတ္တိရှိရင် စက်လှေစီးစမ်းပါ။ လှစိုးက ပစ်ချင်လွန်းလို့ လက်ယားနေတယ်"

ကျွန်ုပ်က သူ့သတင်းစကားပါးလိုက်သည့် သူကြီးမင်းကိုပင် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်၍ အပြောခိုင်းလိုက်သည် ။

... ငါတို့ ရေး ပြန်ရတဲ့ အခါ စက်လှေစီးပြီး ပြန်မယ်။ မင်းတို့ ပစ်နိုင်ရင် ရအောင် စောင့်ပစ်ကွာ"

ကျွန်ုပ်အမှာ စကားကို ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းက ကြားသွား၏။

"အစ်ကို တကယ်ပဲ စက်လှေစီးမှာ လား"

"ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရယ်။ တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်"

"သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ ။ သူတို့ အကြောင်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ကရင်ပြည်နယ်က ပြောင်းလာတာ ပါ"

ကရင်ပြည်နယ်မှာ အနေကြာသူမို့ KNU အကြောင်း ကျွန်ုပ် အတော်သိပါသည် ။ သူတို့ အမျိုး ကရင်မကြီး ဒေါ်မူးမူးကိုပင် ယူခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းအား စိတ်မပူဖို့ ပြောရ၏။

ထိုနေ့ည၌ ကျွန်ုပ်တပ်ခွဲအခြေပြုထားသည့် ကျောင်းရွာမှ စက်လှေခုနစ်စီးဖြင့် ရေး ချောင်းဖျားမှ ချောင်းရင်းသို့ စုန်ဆင်းကာ KNU လှစိုးတို့ အဖွဲ့ကို အငိုက်ဖမ်းလိုက်၏။ သူတို့ အခြေပြုနေသည့် ဖားကြီးရွာသို့ ရောက်သောအခါ မိုးလင်းစပြုနေပြီဖြစ်၍ မြင်ကွင်းက ရှင်းနေ သည် ။ ကျန်တော်က...

...သွားပြီဟေ့"

ဟု ရွာတွင်းရှိ KNU များအား ပါးစပ်မှ အော်ပြောခဲ့ရုံသာမက စက်လတ်ဖြင့်ပါ လှမ်းပစ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသေးသည်။ ။

ရွာတွင်းရှိ လှစိုးနှင့် KNU များ ၊ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်း က...

"အစ်ကိုက အတော်ညာဏ်များ တယ်"

ဟု ဆိုလေတော့သည်။ ။ ကျွန်ုပ်ကမူ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ဇွန်၊ ဇူလိုင်မှ သည် ထိုနှစ် နှစ်ကုန်သည် အထိ သူနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲတည်းအတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရ၏။ ရေးမြို့ အရှေ့ခြမ်း ဒေသက KNU များ နှင့်သာမက အနောက်ခြမ်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် လှုပ်ရှားနေသည့် မွန်ပြည်တော်ပြန်များ ၊ NMSP များ နှင့်ပါ သူနှင့်လက်တွဲ၍ နှစ်ပွဲသုံးပွဲ နှိလိုက်ရသေး၏။ နှစ်ယောက်လုံးက အသက်သုံးဆယ် မရှိသေးသည့် လူငယ်တွေမို့ တက်တက်ကြွကြွ တက်ညီလက်ညီ တိုက်ပွဲဝင်ကြရာ-

"ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ တကယ့်လူနှစ်ယောက်ဗျာ။ လိုက်လည်း လိုက်ပါ။"

ဟု တပ်ခွဲက စစ်သည် များက ပြောကြသည်။ ။ သူနှင့်အတူ တိုက်ခဲ့သည့် တိုက်ပွဲအားလုံး အောင်မြင်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်သည် အားလပ်ချိန်များ ၌ လက္ခဏာပညာအား စတင်

လေ့လာလိုက်စားစ ပြုနေသည် မို့ စစ်မြေပြင်တွင် တိုက်တိုင်း အောင်
ဇာတာပါလာသော သူ့လက်အား အမှတ်မထင် ဆွဲကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဘာတွေ့လဲ အစ်ကို"

သူ့ညာလက္ခဏာ၌ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံတွင် စတားလိုလို ကြက်ခြေခတ်လို
လို တွေ့မိ၏။ တနင်္လာ ဂြိုဟ်ခုံတွင် လည်း ကြက်ခြေခတ်များ တွေ့ရပြန်
သည် ။ ဘယ်ညာ အသက်လမ်းကြောင်း နှစ်ခုက လည်း ခပ်တိုတို"

"ဘာဖြစ်လဲ အစ်ကို။ ဘာထူးလို့ လဲ"

"ကိုယ့်ညီလက်မှာ ရေလမ်းရီးသွားရင် အန္တရာယ်မြင်တယ်။ အသက်
သုံးဆယ် မတိုင်ခင် အထိ သတိထားမှ ရမယ်"

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် သူက ပြုံးလိုက်၏။

"အစ်ကိုကလည်း ရတခက ရေလှိုင်းပဲ ဥစ္စာ။ ဘယ်သွားသွား ရေချ
ည်းပဲ။ ကျွန်တော်က ဒါတွေ အယုံအကြည်မရှိဘူး။ စစ်သားပဲ သေမှ သာ
သေရော၊ သွားဆို သွားရမှာ ပေါ့"

သူသည် သူယုံကြည်ရာကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောရဲ ဆိုရဲရှိသူမို့ ကျွန်ုပ်
ဘာမှ တော့ ဆက်မပြော တော့။ သို့ရာတွင် သူ့လက္ခဏာ၌ ရေနဲ့ ပတ်သ
က်ပြီး အန္တရာယ်မြင်၍ စက်လှေစီးခရီးသွားရမည့် ကိစ္စများ ၌ သူ့အား မ
ခိုင်းတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်ဖြစ်တော့၏။

ထိုနှစ် နှစ်ကုန်၌ သူနှင့်ကျွန်ုပ် ခွဲရတော့၏။ သူက အရှေ့တောင်ပိုင်း
မှ ၁၀၁ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည်
။ ကျွန်ုပ်က စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်သို့ ဦးစီးအရာရှိ အဖြစ် ရောက်သွားသ
ည် ။

... အစ်ကို အတူနေခဲ့တဲ့ ကာလမှာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ၁၀၁ က ခေါ်နေပြီ။ KNU တွေ ရှိတဲ့ ဒေါနတောင်တန်းဘက် ခရီးထွက်ရမယ် ကြားတယ်။ တောင်စွန်းက မောင်ထွန်းစောင့်နေသတဲ့ ။ သွားပြီ အစ်ကိုရေ"

ယာဉ်တန်းအကြုံဖြင့် မော်လမြိုင်အသွားတွင် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို သူက နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာ သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းဌာနချုပ် ကျောက်တစ်လုံးတွင် ၁၀၁ ကွန်မန်ဒို တပ်ဖွဲ့ကြီးက အခြေပြု သည် ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် တပ်ပြန်သည့် အချိန်မျိုးနှင့် သူတို့ ခရီးသွားရာမှ ပြန်အဝင်ကြိုသည့်အခါ သူနှင့် ကျောက်တစ်လုံး၌ ဆုံ ဖြစ်၏။

"ဘယ်လိုလဲ။ KNU နဲ့ အတော် Fight ပြီးပြီလား"

... ဘာပြောကောင်းမလဲ အစ်ကိုရေ၊ ဒေါနပေါ်မှာ ဂျော်နီ၊ ကျော်တုတု၊ မောင်ထွန်း၊ သာဆဲ၊ KNU ၏ စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းလုံးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ ဒီကောင်တွေ အတော်တော့ မာတယ်"

၁၀၁ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးမှာ Special Task Force အထူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့် တပ်မှီ ပင်ပန်းပေသည် ။ တိုက်ပွဲများကလည်း ဆက်နေ၏။ သူသည် တစ်နှစ်လောက်အတွင်း တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံများ အတော်များ သွားပြီ စစ်ရေးစွမ်းရည်လည်း အတော်တိုးတက်လာ၏။ အတူနေခဲ့ ကြစဉ်က ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သည့် KNU တို့ ၏ စရိုက်လက္ခဏာနှင့် လုပ်နည်းလုပ်ငန်းများကို သူ လေ့လာမှတ်သားသွားခဲ့မှုက ယခုအခါ သူ့အတွက် အလွန်အသုံးဝင်နေ၏။

"အစ်ကိုနဲ့ အတူနေခဲ့ရတာ အခု ၁၀၁ ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အတွက်

က် အများကြီး အကျိုးရှိ တယ်။ အစ်ကို့ဆီက KNU အကြောင်း အတော် သိလိုက်ရတာ သိပ်ကောင်းသွားတယ်။ အခုမှ အစ်ကို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်နေတာ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တိုင်ပင်စရာလည်း ရှိတယ်"

"ကျွန်တော် မိန်းမယူမလို့ "

"ဟုတ်လား။ ဟိုတုန်းက ဘာမှ မပြောပါလား"

"ဟုတ်တယ်။ မပြောဖြစ်ဘူး။ အခုမှ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ကျောင်းမတက်ချင်တော့ ဘူး လက်ထပ်ချင်ပြီတဲ့ "

"ကျွန်တော်ကလည်း အခုလို တိုက်ခိုက်နေရတော့ အနားမှာ ပြန်တဲ့ အခါမှာ အိမ်နဲ့ ရာနဲ့ နေချင်တယ် အစ်ကိုရာ"

"ဒါဆိုရင်လည်း လုပ်လေ။ တပ်ထုံးစံအတိုင်းပေါ့"

"နောက်တစ်ခါပြန်အဝင်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ချင်တယ်"

"ရပါတယ်။ ဝိုင်းကူပါ့မယ်။ လက်ထပ်ခွင့်တင်ထားပေါ့။ အခု တပ်ခွဲမှူးကရော ဘယ်သူလဲ"

ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့များက မကြာခဏ တပ်ဖွဲ့မှူး အလွဲအပြောင်း လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် မေးလိုက် ရခြင်း ဖြစ်၏။

"ဗိုလ်မှူး စောမေလ်တန်လေ"

"သူတော့ သတင်းပို့လိုက်ပါဦး။ ကိုယ်နဲ့ လည်း သိပါတယ်။ ကိုယ်လည်း ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

တကယ်တမ်း သူမင်္ဂလာဆောင်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က အရေး

ပေါ်ထားဝယ်ဘက်ရောက် နေသဖြင့် သူမင်္ဂလာဆောင်အား ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မရွှေမေက ကမကထ လုပ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေး၏။

သူဇနီး မဆွေမှာ တကယ့်ပီဘီ ကျောင်းသူအရွယ်ဖြစ်သည် ကို ကျွန်ုပ် ကျောက်တစ်လုံး ပြန်ရောက်သည့်အခါ တွေ့ရသဖြင့် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ သတ္တိကို ချီးကျူးရ၏။ သူတို့လိုပင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျလာသူမဟုတ်လား။

၁၉၇၆ တွင် သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်တစ်လုံးမှ ပြောင်းကြရသည် ။ သူက မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ကျွန်တော်က ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း။

ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ်မို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့နိုင်ကြတော့။ တပ်ပြောင်းတော့ သူက ကလေးတစ်ယောက် အဖေ။ ကျွန်ုပ်က ကလေးသုံးယောက်အဖေ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ပြောင်း ဘာမှ မကြာလိုက်ပါ။

... ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းတို့ နယ်ဘက်ပြောင်းရသတဲ့ "

"မြောင်းမြ ဂုံနီစက်ရုံတဲ့ "

ဇနီးသည် မရွှေမေက ပြောလေ၏။

... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းက Fighter ပဲ။ စစ်မြေပြင် မှာ စွမ်းရည်ရှိတယ်"

"မသိပါဘူး ကိုရေ။ ရန်ကုန်ကပြန်လာတဲ့ ကိုတင်လတ်တို့ ၊ ကိုတင်ဦးတို့ ပြောတာပဲ"

စစ်ရေးစွမ်းရည်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် သူတပ်မှ နယ်ဘက်ပြောင်းသွားသည့် ကို နှမြောမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ မဟုတ်လား ခင်ဗျာ။

ကျွန်ုပ်က နှမြောရုံမှ လွဲပြီးရော ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ် ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းသို့ ပြောင်းရပြန်သည်။ ကျောင်းတွင် တပ်ခွဲမှူးသင်တန်း မကြာသေးမီက တက်ပြီး ကျောင်းပြန်ရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် သင်တန်းမှူး ဗိုလ်မှူးစောမေလ်တန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်တော့ ဆရာသမား ပြောင်းသွားပါပြီ။ ကျောင်းရောက် တော့ ဆရာသမားကို အထူးသတိရ၏။ သူသည် လည်း ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းလိုပင် မနှစ်က မြောင်းမြ ဂုံနီစက်ရုံသို့ ပြောင်းသွားပြီတဲ့ ။ ဒီလိုဆို ၁၀၁ ကွန်မန်ဒိုက ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဆုံနေကြပြီပေါ့။

"ဆရာစောမေလ်တန်နှင့် ကိုသန်းမောင်တို့ ဆရာတပည့်တော့ မြောင်းမြမှာ ပြန်ဆုံပြီဟေ့"

ဗထူးရောက်ရောက်ချင်း ဇနီးသည် ကို ပြောမိ၏။ မကြာမီ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် နိုင်ငံခြား သို့ သွားရမည်ဟု မြစ်ဝကျွန်းပေးမှ လာသည့် သင်တန်းသားများ ထံမှ သတင်းရ၏။ ကောင်းပါသည် ။ ဝမ်းသာပါ၏။ မုဒိတာ ပွားမိသည် ။

ဗထူးတွင် ဗာဟီရများ လှသဖြင့် အားလုံးကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေ၏။

၁၉၈၁ ခုနှစ် မိုးတွင်းတစ်နေ့။

... ကိုသန်းမောင်ဝင်းနဲ့ ဗိုလ်မှူးစောမေလ်တန်တို့ ဆုံးပြီတဲ့ "

... ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဟိုတလောက ဧရာနဒီ နှစ်တဲ့ အထဲ ပါသွားသတဲ့ "

... ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ။ ဘယ်သူပြောတာလဲ "

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုရဲ့ ။ အဲဒီက လူတွေကိုယ်တိုင် ပြောတာ"

... စစ်သားပဲ ထားရာနေ၊ စေရာသွားဆိုတော့လည်း သွားရမှာ ပေါ့
တဲ့ စစ်သားကောင်း တစ်ယောက် ရေဘေးနဲ့ ဆုံးပါးသွားပြီဆိုပါလား"

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေပဲ။

ကျွန်ုပ် ဘာမှ မပြောလိုပါ။ လက္ခဏာအား အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ခဲ့မိစဉ်
က သတိပေးခဲ့ဖူးပါသည် ။ သူက လက်မခံခဲ့။ အခုတော့
အားလုံးပြီးသွားပါပြီ။

ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခု ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

... ဟောဒီမှာ ဘယ်သူတုန်း လာကြည့်စမ်းပါ"

... မဆွေ စောစောစီးစီးပါလား။ ဘာများ ထူးလို့ လဲ "

"သား တပ်ထဲဝင်မလို့ အစ်ကိုကြီးရေ။ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမမေတို့
ကို လာပြောတာ"

ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ရန်ကုန်ရောက်တော့ မဆွေနဲ့ သားကို ပြန်တွေ့ရ
သည် ။ သားက သူ့အဖေ ကိုသန်းမောင်ဝင်းနဲ့ အရပ်ရှည်တာရော။ မျက်
လုံး မျက်ခုံးရော၊ အသားဖြူတာရော တစ်ထေရာ တည်းမို့ သားကိုမြင်
တိုင်း အဖေကို သတိရနေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်ရောက်စက အလယ်တန်းကျောင်းသားကလေး။

ယခုတော့ အထက်တန်း ကျောင်းသား၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတောင် အောင်ပြီးပြီ။ သူ့အဖေလို တပ်ထဲဝင်မည်ဆိုပဲ။

"မဆွေက သားတစ်ယောက်တည်း။ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်ချင်တာကို မ တားပါဘူး။ သူ့အဖေလိုပဲ တပ်ထဲဝင်မယ်ဆိုတော့ ဝင်ပေါ့ မမမေရယ်"

အတူပါလာသည့် သားကတော့ ဘာမှ မပြောပါ။

"သူ့ဆန္ဒပေါ့ မဆွေပေါ့။ အားပေးရမှာ ပေါ့"

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး သူတို့ သားအမိ ပြန်သွားကြ၏။ မကြာမီ မဆွေသားကလေး ပြင်ဦးလွင်စစ်တက္ကသိုလ် တက်သွားကြောင်း သိရ တော့၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်း စစ်တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ သူ့အဖေ ဗိုလ် လောင်းတန်းက နေခဲ့ရသည့် တပ်ခွဲတွင် တာဝန်ကျရုံမက အခန်းက လ ညည်း သူ့အဖေနေသွားတဲ့ အခန်းတဲ့ ။ တိုက်ဆိုင်မှုများက ထူးဆန်းလှပေ ဂ္ဂ။

မနေ့တစ်နေ့က မဆွေ အိမ်ရောက်လာပြန်၏။

"ဘယ်လိုလဲ သားကြီးရော"

"ရှေ့တန်းမှာ အစ်ကိုကြီးရေ။ သားကြီးက သူ့အဖေလိုပဲ သွားလာနေ ရတာ သဘောကျ သတဲ့ ။ အခု မိုင်းရှူးလဲချားဘက်မှာ လှုပ်ရှားနေရတယ်ဆိုပဲ"

"မကျသေးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်"

"မဆွေကတော့ သားကို သူ့အဖေအတွက် ကျန်ခဲ့တဲ့ တာဝန်တွေ ကျေအောင် ဆက်လုပ် နေတယ်ဆိုတာကို လိုချင်ပါတယ်"

"ဪ မဆွေရယ်"

ထို့နေ့က အတော်ကြာအောင် စကားပြောဖြစ်ပြီးမှ မဆွေပြန်သွားသည် ။ "သူပြန်သွားမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြန်မာ့အသံမှ မင်းမင်းဦးရဲ့ " အမေချစ်တဲ့ အဖေတူသား" သီချင်းက လာနေ၏။

"သားချစ်တဲ့ မေမေကို ခွဲလို့ ရယ် xxx အဝေးစစ်မြေတစ်နေရာ ရောက်နေသော်လည်း ကွယ် xxx နည်းနည်းလေးမှ စိတ်အားမငယ် xxx မတစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွားဟေ့ ယောက်ျား ဇာနည်နွယ် xxx အမေချစ်တဲ့ အဖေတူသား ပီသရန်ရွယ် xxx အမေ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရမယ် xxx တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အသက်ကိုပေးကာ xxx အဖေ့လိုပဲ တာဝန်ကျေပျံ့မယ် xxx

ကိုသန်းမောင်ဝင်းရေ ကိုယ့်ညီရဲ့ သားက ကိုယ့်ညီတာဝန်တွေကို ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင် နေပါပြီ။ ရောက်ရာဘဝက သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေ။

ကိုယ့်ညီရေ။

၁.၁.၂၀၀၆